

kerne på musik-CD'ere, og at afgiften således forventes at give kunstnerne kompensation.

Nu har flere af de største pladeselskaber imidlertid valgt at markedsføre deres musikværker på CD'ere, som er beskyttet mod kopiering.

Det må jo i første omgang betyde, at de værker, som er beskyttet mod kopiering må undtages fra fordelingen af provenuet fra afgiften på optagemedier. Det er jo ikke rimeligt eller argumenterbart, at værker, der ikke kan kopieres, skal have andel i afgiftsprovenuet.

I anden omgang må det betyde, at afgiften på blanke optagemedier aftrappes i takt med, at flere og flere musikværker forventes at blive markedsført på CD'ere, som er beskyttet mod kopiering.

Svar (29/8 01)

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det følger af ophavsretslovens § 39, stk. 1 og 2, og henvisningerne hertil i lovens kapitel 5, at fremstilleren eller importøren af bånd m.v., der kan bruges til optagelse af lyd eller billeder, skal betale vederlag til rettighedshaverne. Der skal dog kun betales for bånd m.v., der er egnet til private optagelser af værker, som er udsendt i radio eller fjernsyn, eller som er udgivet på cd, video eller lignende. Fordelingen af midlerne fra båndvederlagsordningen skal i videst muligt omfang ske i overensstemmelse med den kopiering, som finder sted, jf. ophavsretslovens § 39, stk. 4. En tredjedel af det årlige beløb til udbetaling skal dog anvendes til støtte af formål, der er fælles for hver gruppe af rettighedshavere.

Arbejdsgruppen om Kunst i netværkssamfundet afgav i juli et debatoplæg, hvori der peges på, at der i dag findes tekniske løsninger, der gør det muligt for rettighedshaverne at sælge og distribuere værker digitalt, og at disse løsninger kan være et redskab til bedre udnyttelse af rettighederne for både rettighedshavere og brugere.

Det er dog stadig uafklaret, hvor hurtigt og i hvilken udstrækning disse metoder vil blive taget i anvendelse. Det er derfor ikke muligt på nuværende tidspunkt at sige noget sikkert om, hvilken betydning sådanne teknologiske beskyttelsesforanstaltninger vil få for den gældende vederlagsordning for blanke optagemedier.

Jeg er i øvrigt enig med spørgeren i, at en anvendelse af effektive beskyttelsesforanstaltning-

ger på en cd efter ophavsretslovens § 39, stk. 4, må indebære, at Copy-Dans båndkopisektor så vidt muligt skal bortse fra den pågældende cd ved udbetalingen af vederlag.

Om udviklingen inden for EU kan jeg oplyse følgende:

Med vedtagelsen af infosocdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet) den 22. maj i år er der opstået en eu-retlig forpligtelse til inden december 2002 at indføre eller bevare en ordning, hvorefter der ydes »en rimelig kompensation« til rettighedshaverne for kopiering til privat brug. Det følger af direktivets præambel, betragtning 35, at der ved fastsættelsen af den samlede størrelse af den rimelige kompensation bør tages hensyn til, i hvor stor udstrækning der anvendes tekniske beskyttelsesforanstaltninger. Den gældende vederlagsordning for blanke optagemedier skal således tages op til revision i forbindelse med implementeringen af direktivet.

Spm. nr. S 3612

Til justitsministeren (20/8 01) af:

Tom Behnke (KF):

»Er det rimeligt, at opkrævning af afsoningsomkostninger er vidt forskellig alt efter, hvor i landet den dømte bor, og alt efter hvor i landet den pågældende er dømt?«

Begrundelse

Betaling for afsoning blev ændret i 1994, men der er fortsat politikredse, der fremsender krav om betaling af afsoningsomkostninger til dømte, der har afsonet før 1994.

Betaling af afsoningsomkostninger, der er så gamle kan ofte have en betydelig negativ indvirkning på en tidligere kriminel, som nu lever et normalt liv med arbejde og familie.

Men det værste er, at der er vidt forskellig praksis alt efter, hvor den pågældende er dømt, og hvor den pågældende bor i dag. Der er således politikredse, der automatisk opkræver alt, hvad der er muligt, mens andre politikredse slår en streg over regningen.